Nagykutasi Tibor

I. KÖTET

KUTASI MISZTIKUMA

Novellák - Egy kezdő író szárnypróbálgatásainak első éve

Publio

Kutasi Misztikuma 1. kötet

Novellák- Egy kezdő író szárnypróbálgatásainak első éveszerző

2015

Publio kiadó

Minden jog fenntartva!

ELŐSZÓ

2014 májusa óta eltelt közel egy év eredménye: huszonöt novella, három versfordítás, egy képregény, és egy forgatókönyv. Mindegyik pályázatra íródott, amiket az interneten értem el. Ezért a különböző témakörök, és a különböző terjedelem. Ezekből válogattam egy csokorra valót, a teljesség igénye nélkül. Az írások mennyisége folyamatosan növekszik, hála az újabb és újabb pályázati lehetőségeknek, valamint barátaim, munkatársaim megrendeléseinek, akik általam akarják kifejezésre juttatni beléjük rögzült félelmüket, belső vívódásaikat, kimondhatatlan vágyaikat.

Az írói stílusom és látásmódom egyedinek mondható, próbálom olyan megvilágításba helyezni a dolgokat, ami másnak talán visszataszító, vagy éppen eddig át nem gondolt oldala a helyzetnek.

Nem tántorodok vissza olyan dolgokról írni, ami másnak nehezére esik, legyen az egy véres horror, vagy akár egy szókimondó, durva hangvételű írás a hétköznapok bosszúságairól. Elképzelem, átérzem, és írásaimmal át is adom az akasztott ember kínlódásait, és a vágyaitól megtébolyodó fiatal lány erotikus képzelgéseit is, függetlenül attól, hogy nem éltem át egyiket sem. Fantáziám határa a csillagos ég legtávolabbi csillaga, és a Föld magja. Bármi, ami a kettő között van (vagy nincs), az elfér a fejemben, a koponyámon belül, várva, hogy billentyűzetet ragadva alakot formáljanak, hogy a világra zúdíthassam.

Mit válaszol erre a pályázatot elbíráló zsűri? Hagyják, hogy tegyem a dolgom! Sőt, bíztatnak, azzal, hogy munkáimat megosztják az olvasóközönséggel! TOP10-be, TOP20-ba, TOP30-ba szavaz a Tisztelt szakmai zsűri, nyomtatásban és interneten teszik közzé az írásaimat! Apró lépésekkel haladok kitűzött célom felé! A célom pedig: írni. Nem magamnak, hanem azoknak, akik értékelik a művészet eme formáját.

Jó szórakozást, jó borzongást kívánok a „Kutasi Misztikuma” fűszerrel megszórt novellacsokor olvasásához!

Nagykutasi Tibor

Mitológia, ahogy én látom

Az eltorzult mítosz

– *Ez elképesztő!* – fogta meg ráncba gyűrődött homlokát, és értetlenül rázta fejét jobbra-balra, mikor épp egy vaskos könyv lapjait tanulmányozta az asztal fölé görnyedve a félhomályos olvasóteremben.

Keze remegni kezdett, homlokáról nehéz izzadságcseppek gördültek lefelé, ahogy újra, meg újra elolvasta a szöveget. Fura bizsergést érzett a tarkóján, ami lassan végigkúszott az egész gerincén. Izgatottá vált, akár egy kisgyerek, aki éppen észreveszi a nappali közepén a feldíszített karácsonyfát.

– *Ha ez igaz*, – gondolta magában – *az felborítja az egész ógörög történelmet! Kinek szóljak? Kinek mondjam el? Mi van, ha tévedek? …*

… Több, mint öt év telt el a felfedezés óta. Megszállottja lett a témának, éjjele, nappala azzal telt, hogy elméletét igazolja. Európa összes országát meglátogatta; levéltárakba, könyvtárakba, királyi hivatalokba volt bejárása. Még a Vatikáni Levéltárba is bejuthatott kutakodni.

Végül rászánta magát, hogy a nagy nyilvánosság előtt előrukkoljon elméletével. Internetes fórumokon, névtelenül témát indított, saját maga készített hirdetésekkel akarta felhívni az emberek figyelmét. Szórólapokat nyomtatott saját költségén, közvélemény-kutatásokat rendezett az utcán, reklámtáblát akasztott a nyakába. Akivel szót értett, azt kifaggatta. Kíváncsi volt, vajon hány embert érdekel egyáltalán az ő titka. Lehet, hogy nem is olyan nagy dolog, mint ahogy ő azt elképzelte? Lehet, hogy csak ő fújja fel ennyire?

Aztán jöttek a kérdések: Milyen mítosz? Miért torzult el? Hogyan? Mikor? Interneten, utcán, közértben, cipésznél, szabónál. Mindenkit kíváncsivá tett kétszavas kampányával: „**ELTORZULT MÍTOSZ?**”

És befutott a várva várt média is…

…Eljött a nagy nap. Élő adásban közvetítették televízióban, rádióban, interneten. Rövid bemutatkozás után rá is tért:

– Talán mindenkinek ismerős a történelemkönyvből a görögök mítosza, amit a görög anyák ma is előszeretettel alkalmaznak nevelési célzattal: „Zeusz papucsával verem el a feneked, ha nem viselkedsz!” A gyermekcsínyből kialakult mítoszt, mely az istenek születéséig nyúlik vissza. Három fiútestvér, akikből a legnagyobb istenek lettek: Zeusz, Poszeidón, Hádész.

Hádész volt a legifjabb, egyben a legkövetelőzőbb, legelfajzottabb. Mivel Zeusz jóval nagyobb termetű volt öccsénél, ezért lába, lábbelije is nagyobb volt. Vastagabb, szélesebb, nehezebb. Anyjuk,

Rhea csak egyetlen módon bírta fegyelmezni gonoszra sikerült legkisebb gyermekét: megfenyegette bátyja papucsával.

Egy alkalommal így is sikerült; Rhea használta a lábbelit. Ez után Hádész, hogy ellenszegüljön a további bántalmazásnak, gondolt egy merészet és elrejtette bátyja mindkét papucsát, amit soha nem találtak meg, bárhol is keresték. Gyanították, hogy Hádész keze munkája, de tagadott mindent, még a papucs létezését is.

Apjuk, Kronosz, aki a világ mindenható ura volt, szétosztotta fiai között a világot. Zeusz kapta a legfelső világot, az Egek Birodalmát. Poszeidón kapta a Vizek Birodalmát és legkisebb fia, Hádész kapta meg azt, ami a föld alatt rejtőzik. A túlvilágot, a holtakat.

Hádész megbékélt sorsával. Mikor aztán felnőttkorba léptek és Zeusz a menyegzőjére készült Hérával, a legkisebb testvér fejében eluralkodott a féltékenység. Kezdettől ellenezte a nászt, megpróbálta őket szétszakítani egymástól, megpróbált minden áron közéjük állni. Többé nem bírta elfogadni apja döntését, hogy minden jót a bátyja kapott, ő pedig egy szánalmas senki, aki a föld alatt bujkál. Pedig ő is szerelmet vallott Hérának. Talán még korábban, mint Zeusz. A nő mégis a daliás termetű Zeuszt választotta, nem pedig őt, aki testileg kicsit gyengébb, de a szíve hatalmas. Ugyanakkor elfelejtette, hogy övé a legnagyobb földi gazdagság, hiszen minden kincs a föld alatt van, az ő birodalmában.

A nász napján látványosan magához szorította Hérát, mosolygott, látszólag boldog volt és áldását adta a frigyhez. Ezután odalépett idősebbik fivéréhez, boldogan magához ölelte, közben halkan fülébe súgta, hogy meg fogja bosszulni a gyermekkorában elszenvedett fájdalmat és bántalmazást. És ott kezdi, ahol Zeusznak a legjobban fáj. A hőn szeretett és csodált emberek közt. Megfenyegette mézes-mázosan, ha nem mond le Héra kezéről, Zeusz régi papucsával fogja eltaposni az emberiséget, ami akkoriban éppen illett az ő lábára.

Megtartották a nászt, de Zeusz arcán látszott az aggodalom. Óva intett mindenkit Hádész öccse haragjától. Mert tudta ugyan, hogy külsőre gyenge, de övé az egész alvilág. Minden gonosz lelkével együtt.

Poszeidón volt az első, aki Hádész elé állt és megpróbálta lebeszélni tervéről, aztán sorba az istenek mindegyike. Senkinek sem sikerült jobb belátásra bírnia. Haragja csak tornyosodott, ahogy egyre többen könyörögtek neki rettegve. Érezte, akármit megtehet. Ereje és magabiztossága csak nőtt és nőtt.

Összegyűjtötte hát félelmet nem ismerő, holt lelkek millióiból álló seregét, hogy egy fortyogó tűzhányón keresztül a felszínre törjön és elpusztítsa az emberiséget. Zeusz népét.

Kréta hosszúra nyúlt szigetétől északra egyszer csak megremegett a föld az Égei-tenger mélyén, iszonyatos hullámokat verve a hatalmas víztömeg felszínén. Hömpölygött az ár a milliónyi apró zátony felé, elsodorva mindent maga előtt. Rengett a föld, tajtékzott a tenger. Poszeidón nem bírta kordában tartani. Elbukott. Égig érő hullámok korbácsolták mindenütt a partokat és az áradat közepén megjelent Hádész, teljes hadi pompájában. Termete, mint az Olümposz. Körülötte a holtak iszonyatos serege csupán porszemnek tűnt.

Egyetlen intésére megindult a roham az istenek ellen. Míg a mészáros-had az istenekkel viaskodott, ő felemelte egyik lábát, majd nyomban le is dobbantotta a szárazföldre, hogy az utolsó csapást mérje a védtelen emberekre. Lábán ott volt Zeusz elveszettnek hitt papucsa.

Itt ért véget az istenek ideje, a földet elözönlötte a gonosz. Évszázadokon keresztül csak sivatag és perzselő forróság, folyton kitörő tűzhányók, füst, por. Egy lakatlan, kietlen, sivár vidék.

Santorini az, ahol feljött az alvilágból a tűzhányón keresztül. Nevének jelentése: „Hádész kapuja”.

***

Tartott egy lélegzetvételnyi szünetet, megköszörülte kiszáradt torkát, majd egy pohár víz elfogyasztása után folytatta:

- Mikor gyerekfejjel először olvastam ezt a mítoszt, elgondolkodtam, miért papucs. Hisz saru, meg szandál szerepel minden ősi ábrázoláson. Fennmaradt festményeken, köztéri szobrokon, agyagedények mintázatán. Tanáraimtól nem kaptam választ.

Tanulmányaim befejeztével nem dolgozni mentem, mint a korosztályom, hanem gyalogosan útnak indultam. Ahol befogadtak, ott megdolgoztam a betevő falatért. Minden szállásadómtól tanultam valamit. Így mára tizennégy európai nyelvet beszélek és további hatot megértek. Rengeteg helyi szokást ismertem meg különböző kultúrákból.

Kutakodni kezdtem. Először csak a papucs miatt. Tudom, kicsit flúgos vagyok, hogy egyetlen szó miatt ebbe az irányba tereltem az életem.

Később az volt furcsa, hogy egy hegy méretű hatalmas isten, hogy férhetett át egy szűk átjárón. Aztán, ahogy egyre jobban beleástam magam, feltűnt, hogy nem ugyan azt olvasom két különböző levéltárban két különböző nyelven. Jegyzeteltem, dokumentáltam minden adatot. Egyetemi tanárokkal, tudósokkal nézettem át a leírásokat, hátha tévedek, hátha rosszul fordítottam. De nem tévedtem.

– ÉS MIRE JUTOTT? MIT TALÁLT? – kérdezték többen is a felvétel helyszínén.

– Hogy mit találtam? Köszönöm a kérdést! Hihetetlenül aprólékosan kidolgozott történelemhamisítást! A miértjét nem tudom, arra sem jöttem rá, hogy kinek köszönhető.

Zeusz és Héra menyegzőjéig jól nyomon követhető a történet. Amit az imént felvázoltam, az helytálló. Egészen addig, hogy Hádész egy tűzhányón keresztül az élők világába érkezik, földrengések, hatalmas hullámok kíséretében. Itt azonban teljesen új irányt vesz a történet, innentől minden szó hamis. Hiszen világunk sem pusztult el akkor.

Az első földrengéskor az Égei-tenger szigetvilága lakosságát hirtelenjében elragadta valami. Egy terebélyes, végeláthatatlan szandál. Zeusz szandálja.

Hogy megmentse az emberiséget a teljes pusztulástól, egy váratlan ötlettől vezérelve lekapta lábbelijét és belemerítette a tenger habjai közé, hogy legalább egy maréknyi ember túlélje Hádész tombolását. Ahogy megmerítette szandálját és kiemelte vele szorgos népét azok házaival és mindenféle jószágaival, íves végével összehúzta az iszapot és kupacba tömörítette. Akkora halom lett belőle, hogy máig látszik a nyoma.

Amit ma Santorini szigetének nevezünk- az a félkör alakú kis sziget- a tanúbizonysága, hogy Zeusz ott merítette lábbelijét a dühöngő tenger szilaj habjai közé. A megmenekült várost elrejtette jó messzire az Olümpusztól. Lakóit eztán úgy hívták: "szandál vitte emberek".

Később lett belőle "santal vini", aztán "santolini", és még hány változata, mire elérte mai formáját: "Santorini".Formálódott, alakult, torzult. Annyira, hogy végül egy értelmetlen szó lett, valódi jelentéstartalom nélkül.

Sehol sem találtam egyetlen leírást sem, ahol Hádész kapujaként jelölték volna ezt a szigetet és annak sem maradt nyoma egyetlen levéltárban sem, hogy Zeusznak volt-e egyáltalán gyerekkorában papucsa. Viszont szandálja bizonyosan volt, mikor elrejtette az embereket.

Visszaadom a valódi, ősi, az istenek korából származó nevét és méltóságát annak a helynek, ahol egy maréknyi (vagy szandálnyi) ember túlélhette a legnagyobb pusztítást és lehetőséget kaptak egy új életre.

Köszönöm, hogy meghallgattak! Várom a cáfolatokat és kíváncsi vagyok, hogy valaki megtalálja-e a hamisítót, vagy hamisítókat!

Most pedig, ha megengedik, én távoznék. Van még valami, ami nem hagy nyugodni. Meg kell találnom Shakespeare szappanját. Bár, szerintem az csak szimplán elfogyott! …

***

… Egyetlen tudós sem cáfolta meg a bejelentést. Sem történész, sem nyelvész nem mert állást foglalni. Nyilatkozni sem tudtak az eset kapcsán. Viszont megnőtt a könyvtárak forgalma. Mindenki olvasni kezdett, hátha övé lesz az új felfedezés.

…Shakespeare szappanjáról az óta sincs hír. Talán pár év múlva…

Kitaszítottak

(TOP10-es pályamű)

– Miért csak ennyit kapok a zsákmányból? – méltatlankodott az egyik harcos a falu főterén, miután hazatértek egy rabló hadjáratból, és hajójukból kipakolták a fosztogatásokból összeszedett aranyat. – Temérdek holmi van itt!

– Ennyi jár, Guntar! Te is tudod! – felelte a hajó parancsnoka, miután megcsinálta az osztást. – Ezt a kupacot be kell szolgáltatnunk a jarlnak! A maradékon húszan osztozunk! Egyszer egyikünk kap kicsivel többet, máskor a másikunk! Ez a törvény!

– Igazságtalan törvény ez, Larsson! – hangoztatta továbbra is Guntar felháborodva. – Négy emberrel többet öltem meg az ellenségből, mint te! Több arany jár nekem!

– Nem én hozom a törvényeinket, Guntar! Nem az emberektől raboltunk, hanem a templomaikból! Az embereknek nincs semmijük! Ha nem tetszik, ahogy osztok, akkor menj

panaszkodni a jarlhoz! Az majd megérteti veled! Van még valamelyikőtöknek bánata?

– Nekem! – válaszolta még három harcos, és odaálltak Guntar mellé.

– Mi az, lázadozunk? – kérdezte Larsson, és megmarkolta kardja markolatát, egyértelműen kifejezve nemtetszését a legénysége felé. – Mi van? Guntar behálózott titeket? Magatok nem mertetek szólni? Ellenem furkálódtok a hátam mögött? Miért nem hívtok ki párbajra? Gyertek csak, hitvány semmirekellő kutyák!

Guntar és három szövetségese kihúzták kardjukat hüvelyükből, és tettek egy megfontolatlan lépést Larsson felé, mire a hajóparancsnok mögé lépett a maradék tizenöt fős legénysége, szintén felemelve fejszéjüket, kardjukat.

– Gyertek négyen egyszerre! Mellém nem kell harcostárs, hogy megvédjem magam! – kiabált, mikor a földön meglátta harcosainak az árnyékát, hogy felsorakoztak mögötte, biztosítva őt hűségükről. – Kiharcoltam magamnak a tiszteletet és a jogot! Nem hagyom, hogy csorba essék a tisztességemen!

Larsson, hegyével a homokba ejtve kardját, egy hirtelen mozdulattal kikapta háta mögött álló harcosa kezéből a kétélű fejszét, és egy jól irányzott vágással az egyik lázadó fejébe állította, hogy széthasadt a koponyája. Míg az áldozat magatehetetlenül, a fejéből kiálló fejszével elvágódott a porban, és karjai, meg lábai önkéntelenül remegtek még egy ideig, a három lázadó ijedtében hátrálni kezdett, ugyanakkor fegyvereiket ugyan úgy harcra készen tartották kezükben. A hű emberek ugyan olyan megrökönyödött tekintettel bámulták parancsnokuk vérengzését, és ők is hátráltak haragja elől. Larsson a hulla mellé lépett, csizmájával rálépett fejének maradványára, hogy a fegyvert kifeszegesse a csontok szorításából. Ide-oda rángatva párszor a balta nyelét, sikerült kiszabadítania a meglékelt koponyából. Fogást váltott rajt, két kezével a feje fölé emelte, és a Guntar mellett tétlenkedő lázadó mellkasába hajította a nehéz acélt, hogy az újabb áldozat megemelkedett a földről, és egy emberhossznyi távolságra repült hátra a levegőben, majd nagy reccsenéssel-ropogással, élettelenül a szikláknak vágódott, összezúzódva. Saját erejétől vérszemet kapva, fölkapta homokba állított kardját, és ahogy elindult, hogy ismét összeszedje az eldobott fejszét, elvágta Guntar maradék csatlósának a torkát. Fröccsenő vére beterítette a reszketeg lábú Guntar arcát, aki halálfélelmében nekiiramodott a zord hegyeknek. Vissza sem tekintett, úgy menekült árkon-bokron, mígnem kellő távolra kerülve a falutól, megállt, hogy levegőért kapkodjon.

– Menekülj, te korcs kutya! – hallotta erőteljes lihegése közben a távolból a hegyekről visszaverődő kiáltások visszhangját. – Ha megtalállak, megöllek téged is, aztán máris ugyanannyi ellenséget öltünk!

Kegyvesztettként haladt egyre északra. Farkasok prédájának a maradékát ette, elhagyott medvebarlangokban hajtotta álomra fejét. Olykor hozzászegődött egy borz, vagy menyét, ami rátelepedett a vállára vándorútján kísérve, de azokkal is végzett, ha nem jutott táplálékhoz. Megfáradva ért el egy távoli falut övező erdő szélére. Napokig, hetekig figyelte a sziklák pereméről a faluban a mozgolódást, és a sziklák lábánál a fjord horizontját, nem érkezik-e haza a távolból egy portyázó hajó, mire elérkezettnek látta az időt, hogy lemerészkedjen az emberek közé, menedéket keresni. Megvagdosta magát kardjával, hogy kiserkenjen a vére, aztán nagy kiáltásokkal, figyelemfelkeltő hangzavarral a faluba sietett.

– Segítsetek! – kiabálta megrémülve! – Segítsetek!